

Tfcherning: Jeg skal med den største Fornøielse erkjende det velvillige Sindelag, Regjeringen har lagt for Dagen ved at komme med dette Forslag, men til Trods for alt det Ubehagelige, der er i at gjøre Modstand i en saadan Sag, troer jeg, det er nødvendigt at fastholde, at vi her ere paa en meget vanskelig Bei. Vi have i en lang Række af Aar lidt under et Gratialesystem, som ledsagede hele Embedsansættelsen, men det, som her foreligger, og i den Form, hvori det foreligger, vil, til trods for al Modstand, naar man ikke møder det og retter det paa det første Trin, udvikle sig til et nyt Gratialesystem. Naar det først bliver klart, at man kan benytte tilfældige Omstændigheder til at faae, ikke en vis maanedlig Forøgelse i sin Løn for at imødegaae visse bestemte Trængsler, men en Understøttelse eens gang for alle, uden at man nøiemåler, hvorvidt den passer til de Forhold, man skal imødegaae, saa vænner ogsaa Enhver sig til at indrette sit Forbrug derefter, haabende, at, naar han har overskredet sine Midler, vil der dog engang aabne sig en saadan Bei, og dette Haab vil efterhaanden udvikle sig til et saadant Tryk, saavel paa Finansforvaltningen som paa Rigsdagen, at man ikke vil kunne modstaae. Skulde det vise sig nødvendigt at forøge Lønningerne, skulde det vise sig, at Indtægten for de lønede Statsstjenere var flettere i Forhold til deres Stilling end de Statteyhendes Indtægt i Forhold til deres, saa er det ganske vist, at man maatte komme til at forøge Lønningerne, men man maa ikke let lade sig henrive af tilfældige Omstændigheder til at give et øieblikkeligt Tilskud, der vistnok af Mange vil blive anvendt og brugt paa en meget forstandig og nyttig Maade, men hos Mange, og jeg tør sige en ikke ringe Mængde, vil det bortdunkle ligesaa let, som det er kommet, uden at der bliver Noget tilbage til, isald Dyrctiden udvikler sig i længere Tid, at møde denne. Dyrctiden er et skrældende Ord, hvis Betydning vi engang maae bringe til at træde frem i Penge; vi maae spørge os selv: paa hvilke Gjenstande er det, Dyrctiden virker, og hvormeg er disse Gjenstande værd i Menneffenes Livsoekonomie, naar man betragter, hvormeg ethvert Menneffe kan forbruge

af disse Fornødenheder, og hvormeg hans Forbrug forøges ved den saakaldte Dyrctid. Kun ved nøie at undersøge dette, komme vi til Erkjendelse af, hvorledes vi kunne tilintetgjøre Dyrctiden, det vil sige, ved at give Erstatning for de Udgifter, den kræver mere, end naar den ikke var tilstede. Det er en jmaalig Beregning, jeg gaaer ind paa, men den er nødvendig, og den er rigtig, thi det er vigtigt, at det bliver klart for Enhver, at, medens Dyrctyden paa det egentlige Armodss og Trængsgebeet kræver en stor Opmærksomhed fra deres Side, der skulle sørge for de Fattige og Trængende, og, medens Dyrctiden ogsaa kan kræve et Tilskud paa de mindre Formuendes Gebeet, saa er Dyrctiden ikke Noget, der paa de her under Dmtale Værendes Gebeet kan kræve en meget stor Forhøielse i deres Indtægter, og allerminst kræver den et saadant Tilskud paa eengang som det, hvorom der her er Spørgsmaal. Det er jo langtfra alle Artikler til Livets Fornødenheder, der ere dyrere nu end sædvanligt; man vil sige, at Huusleien er stegen, men jeg siger, at Huusleiens Stigning er gaaet gradviis frem og ikke hænger sammen med Dyrctiden. Man maa ikke sige mig, at Prisen paa Klædningsstykker er stegen, man maa ikke sige mig, at i det Hele som Gjennemsnit den Mængde andre Fornødenheder, vi faae fra fremmede Steder, ere stegne. Hvad er det, der er dyrt, hvad er det, der er stegnet, hvad er det, vi skulle give Erstatning for? det er hovedsagelig Brødkornet, og maaskee ogsaa Smør og Flæsk. Naar vi undersøge, hvad en Mand forbruger af disse Artikler om Aaret, ville vi see, at den Erstatning, der maa gives, for at stille Manden paa et Middeltrin, ikke er Meget. En Mand fortærer i Gjennemsnit 3 Eder. Sæd om Aaret; de ærede Herrer, der her ere tilstede, vide ligesaa godt som jeg, at det endog er et høit anslaaet Middeltal. Jeg vil opstille det saaledes, som vi ialmindelighed ikke hertilands kunne stille det, en Ede. Byg, en Ede. Rug og en Ede. Hvede, og sætte, at Middelpriisen derfor er respective 4 Rbd., 5 Rbd. og 7 Rbd., og Gjennemsnitsprisen bliver altsaa 5½ Rbd., det er den sædvanlige Priis for disse Kornsorter i uformalet Tilstand. Det udgjør altsaa 16 Rbd., som en Mand bruger